

Met al zijn erkend talent en zijne werkzaamheid vergaarde onze kunstenaar toch geene schatten. De oorzaak daarvan was, dat hij eene groote huishouding had, en als vele onzer schilders leefde zoo gewonnen zoo geronnen. Ten jare 1564 had hij zich in den echt verbonden met Margaretha Baes, die hem vader maakte van tien kinderen : vijf jongens en vijf meisjes. Zijn eerstgeborene werd den 2ⁿ Mei 1565 gedoopt in onze Burchtkerk, en zijne laatste spruit werd op 3 Juni 1588 in Sint Joriskerk over de doopvont gehouden door den historieschilder Crispiaan van den Broeck. Dit zoontje werd, gelijk zijn vader, Gillis geheeten, en ook als deze mocht het tot schilder opgroeien ; want in 1612 aanvaardde onze kunstenaarsgilde hem als meesterszone. Toen vader Mostart den 28ⁿ December 1598 op zijn doodsbed lag, bezat hij halder noch dalder om zijn kroost na te laten. Dat bedroefde hem toch geenszins. Hij noemde zijne vrienden, de schilders Tobias van Haecht en Bartholomeus van Woelput, als toezichters over zijne kinderen, wien hij de geheele wereld tot erfenis liet.¹ Zijne vrouw werd door de schuldeischers vervolgd ; doch de Antwerpsche regeering had deernis met de « desolate weduwe, »² die geene middelen had om processen te verduren, en alles werd zooveel mogelijk te goede geleid, in aanzien der verdiensten des overledenen.

Van Mander verklaart, dat er in zijnen tijd geen beter landschapschilder bestond dan Gillis van Coninxloo. Dezes vader, insgelijks schilder en ook Gillis van Coninxloo geheeten, was een Brusselaar, die ten jare 1539 vrijmeester onzer

¹ KAREL VAN MANDER, fol. 261 v°.

² *Requestboek der stad Antwerpen, 1599, vol. I, fol. 177.*